

Джани Родари

Необикновена случка с
кулата в Пиза

Ето ти го и тази сутрин господин Карлето Паладино пак там, както винаги, в подножието на кулата в Пиза да продава сувенири на туристите, когато един голям звездолет от злато и сребро се спира в небето и от търбуха му излиза едно такова нещо, нещо като хеликоптер, което слеза на ливадата, наречена „на чудесата“.

– Гледайте! – вика господин Карлето. – Космически нашественици!

– Бягай, спасявай се! – крещят хората на всички езици. Но господин Карлето нито бяга, нито се спасява, за да не остави кутията си, сложена на столче, в която добре строени – сиреч всички изкривени – стоят множество моделчета на наклонената кула: от гипс, мрамор, алабастр.

– Сувенир! – започва да вика той, като сочи стоката си на пришълците, които слизат, трима на брой, но поздравяват с дванадесет ръце, защото имат по четири на глава.

– Елате насам, бай Карлето – викат отдалече другите продавачи на сувенири, уж загрижени за живота му, но всъщност ревнуват, а пък се страхуват да се приближат и да продават и те на пришълците хубави статуйки.

– Сувенир!

– Кротко, пизанецо – обажда се един космически глас. – Първо да се представим.

– Приятно ми е, Карлето Паладино.

– Госпожи и господа – продължава гласът с прекрасно италианско произношение. – Молим да ни извините за безпокойството. Идваме от планетата Карпа, която отстои от вашата на тридесет и шест светлинни години и двадесет и шест сантиметра. Смятаме да останем няколко минути. Не се страхувайте от нас, защото сме тук само с търговска мисия.

– Веднага ми стана ясно – заявява господин Карлето. – Ние, деловите хора, тутакси се разбираме помежду си.

Докато космическият глас, усилен от невидим високоговорител, повтаря няколко пъти съобщението, туристите, продавачите на сувенири, деца, любопитни се показват от скривалищата си и се приближават, окуражавайки се взаимно. Под звуците на сирени пристигат полицаи, карабинери, пожарникари и регулировчици с цел да запазят обществен ред. На края пристига и кметът, възседнал бял кон.

– Драги гости – казва кметът след три изсвирвания на фанфарите, – радостни сме да ви поздравим с добре дошли в нашия древен и прочут град Пиза, в подножието на нашата древна и прочута камбанария. И ако бяхме предупредени за вашето пристигане, ние щяхме да ви устроим прием, достоен за древната и прочута планета Карпа. За съжаление...

– Благодаря – прекъсва го единият от тримата пришълци, размахвайки две от четирите си ръце. – Не се безпокойте за нас. Имаме работа за четвърт час най-много.

– Искате ли да измиете ръцете си? – пита кметът. – Аз нарочно ви донесох няколко безплатни билета за дневния хотел.

Тримата пришълци, без да обръщат внимание на думите му, се отправят към камбанарията и започват да я опипват, сякаш за да се уверят, че е истинска. После почват да разговарят помежду си на език, доста подобен на каракалпакския, но не много различен от кабардинобалкарския. Техните лица в скафандъра са истински лица на карпиани; много напомнят на индианци.

Кметът угоднически приближава към тях.

– Не бихте ли желали да встъпите в контакт с нашето правителство, с нашите учени, с пресата?

– Защо? – отвръща най-главният от пришълците. – Не искаме да досаждаме на толкова важни хора. Вземаме кулата и веднага отлитаме.

– Ще вземете... какво?

– Кулата.

– Извинете, господин карпианецо, може би не съм разбрал добре. Искате да кажете, че ви интересува кулата и че дори вие и господата ваши приятели искате да се качите на върха, за да се наслаждавате на панорамата и същевременно, за да не се губи време, да направите някакъв научен експеримент върху свободното падане на телата?

– Не – отговаря търпеливо карпианецът. – Тук сме, за да вземем кулата. Трябва да я занесем на нашата планета. Виждате ли тази госпожа там? – той посочва към един от скафандрите. – Това е госпожа Клок Клок, която живее в град Суп на няколко километра от столицата на Северната карпианска република.

Госпожа пришълката, като чува името си, се обръща живо и се наглася с надеждата, че ще бъде фотографирана. Кметът се извинява, че не може да прави снимки, и продължава да пее все същата песен:

– Какво общо има тук госпожа Клок Клок? Става дума за това, че вие без позволение на архиепископа и на началника на отдела за изящни изкуства не можете дори да пипнете кулата, а камо ли да я отнесете!

– Не ме разбрахте – обяснява космическият шеф. – Госпожа Клок Клок спечели кулата в Пиза на нашия голям конкурс Брик. Купувайки редовно известните кубчета бульон Брик, тя събра един милион талончета за набиране на точки и ѝ се падна по жребий втората награда, която

се състои тъкмо в наклонената кула.

– Ах – признава кметът, – чудесна идея!

– Ние пък го казваме по друг начин. Казваме: „Каква идея шик е бульонът Брик!“

– Добре казано. А първата награда в какво се състои?

– Първата награда е един остров от Южните морета.

– Не е лошо! Струва ми се, че наистина сте се привързали към Земята.

– Да, вашата планета е много популярна у нас. Нашите летящи чинии са я фотографирали надлъж и нашир и много фирми, които произвеждат кубчета бульон, си създадоха име, след като си завоюваха възможността да раздават земни обекти в конкурсите си, а пък фирмата Брик получи изключителни права на най-облагодетелствуванa фирма от правителството.

– Сега разбрах добре – избухна кметът. – Разбрах, че за вас кулата в Пиза е ничия вещ! Първият, който я грабне, и хоп – негова си е!

– Госпожа Клок Клок ще я сложи в градината си и ще има без съмнение голям успех: ще тичат карпианци от цяла Карпа, за да я видят.

– Моята баба! – вика кметът. – Това е снимка на баба ми. Давам ви я безплатно, госпожа Клок Клок би могла да си я сложи в градината, за да направи добро впечатление на приятелите си. Но кулата няма да се пипа! Чухте ли добре?

– Гледай – вика космическият шеф на кмета, като сочи копчето на комбинезона си, – виждаш ли това? Ако го натисна, Пиза ще хвъркне във въздуха и няма да се върне вече на земята.

Дъхът на кмета секва. Около него тълпата се ужасява и се смълчава. Чува се само в дъното на площада гласът на една жена, която вика:

– Джорджина! Ренато! Джорджина! Ренато! Господин Карлето Паладино промърморва мислено:

– Ето как с добри обноски се добива всичко.

Не успява да довърши тази забележителна мисъл, когато кулата... изчезва, оставяйки дупка, в която въздухът връхлита със свистене.

– Видяхте ли? – пита пришълецът. – Много е просто.

– Какво направихте с нея?

– Ами че ето я там – казва карпианецът. – Умалихме я мъничко, та да можем да си я пренесем. После в къщата на госпожа Клок Клок ще ѝ предадем нормалните размери.

И наистина, там, където кулата се издигаше с цялата си височина и наклоненост, в центъра на гладката повърхност, останала след нейното

изчезване, сега може да се види една съвсем мъничка куличка, която досущ прилича на сувенирите на господин Карлето Паладино.

От гърдите на хората се изтръгна едно дълго „ооох“, по време на което се чува отново женският глас, който вика: „Ренато! Джорджина!“

Госпожа Клок Клок понечва да се наведе и прибере минукулата, за да я сложи в чантата си, но преди нея някой, и по-точно господин Карлето Паладино, се хвърля върху жалките останки на древния и прочут паметник, както кучетата се хвърлят (така поне казват) върху гроба на господаря си. Карпианците, изненадани, закъсняват с реакцията за един миг, но после с всичките си ръце, без всякакво усилие, те обездвижват господин Карлето, повдигат го и го поставят отново на съответното разстояние.

– Ето готово – казва космическият шеф. – Сега имаме кулата, но за вас остават много други красиви неща. Мисията, с която бяхме натоварени за сметка на фирмата Брик, е изпълнена. Не остава нищо друго, освен да ви кажем довиждане и благодаря.

– Вървете по дяволите! – отвърща кметът. – Пирати! Ще съжалявате. Един ден и ние ще имаме летящи чинии...

– А бульон с талони за точки вече си имаме – добавя глас сред тълпата.

– Ще съжалявате! – повтаря кметът.

Чува се едно „шрак“ от чантата на госпожа Клок Клок, затворена с карпиански темперамент. Чува се и цвиленето на коня на кмета, но не се разбира какво е искал да каже. После се чува гласчето на господин Карлето, който казва:

– Извинявай, господин карпианецо...

– Кажете, кажете.

– Бих искал да ви отправя една молба.

– Петиция? Тогава използвайте обгербована хартия.

– Но става въпрос за една дреболия. Щом като госпожа Клок Клок получи своята награда... ако желаете...

– Какво?

– Ето тук имам едно макетче на нашата хубава камбанария. То е играчица от мрамор, както виждате. А на вас нищо не би ви струвало да я уголемите до естествената ѝ височина. Така поне ще ни остане едно споменче за нашата камбанария...

– Но това ще бъде нещо подправено, без никакво историко-художествено туристическо-наклонено значение – забелязва изумен космическият шеф. – Ще бъде заместител като цикорията.

– Какво да се прави! – настоява господин Карлето. – И на това ще сме доволни.

Шефът пришълец обяснява странната молба на своя колега и на госпожа Клок Клок, които избухват в смях.

– Каква комедия! – протестира кметът. – Не искаме никаква цикория.

– Не се месете, господин кмете – казва господин Карлето.

– Добре – съгласява се шефът пришълец. – Дайте я тук. Господин Паладино му връчва моделчето, космическият шеф го настанява на точното място, насочва към него, едно копче от комбинезона си (друго, не това за бомбите) и... ето! Готово! Ето я отново кулата в Пиза е на мястото си.

– И таз добра! – продължава да протестира кметът. – Отдалече се вижда, че е фалшива като Юда. Още днес ще разруша този срамен паметник.

– Както искате – казва космическият шеф. – Хайде, ние си отиваме отгук, нали така? Довиждане и весел Великден.

Карпианците се качват отново на своето нещо като хеликоптер, връщат се на звездолета от злато и сребро и скоро в небето остава само един самотен врабец, който се връща на върха на древната кула.

После се случва нещо необикновено. Пред цялото това отчаяно множество и безутешните сили на обществения ред, пред кмета, който хлипа, господин Карлето Паладино започва да танцува тарантела и да подскача.

– Бедничкият! – казват хората. – Побъркал се е от мъка.

– Луди сте вие – виква им обаче господин Карлето. – Глупаци и тъпаци, нищо друго не сте! И сте заваяни като коня на кмета. Не забелязахте ли, че им подмених кулата под носа, на карпианците?

– Но кога???

– Когато беше умалена и аз ѝ се хвърлих отгоре, като се преструвах, че правя като кучето върху гроба на господаря си. И я замених с един от моите сувенири. В чантичката на госпожа Клок Клок има фалшива кула! А истинската е тук, тази тук; и си ни я върнаха точно такава, каквата си беше – голяма и наклонена. И на всичко отгоре ни се и изсмяха. Но гледайте, пипайте, четете всички имена, които сте надраскали отгоре...

– Истина е, истина е! – извиква една госпожа. – Ето тук имената на моите деца, Джорджина и Ренато. Написаха ги точно тази сутрин с химикалка.

– Юнаци! – казва един регулировчик, след като проверява. – Точно така. Какво ще направите, госпожо, сега ли ще платите глобата, или да ви я пратя до в къщи?

Но глобата по изключение я плаща великодушно кметът от своя джоб, докато господин Карлето Паладино е носен на ръце, което за него е чиста загуба на време, защото в това време туристите купуват сувенири от конкуренцията.

КРАЙ

© Джани Родари
© 1980 Божан Христов, превод от италиански

Gianni Rodari

Сканиране: Xesiona, 2008
Разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2009

Издание:

Онирофилм. Сборник фантастични разкази
Книгоиздателство „Г. Бакалов“, Варна, 1980
Италианска, I издание
Превод Божан Христов
Редактор Светозар Златаров
Водещ редактор Гергана Калчева
Оформление Богдан Мавродинов и Жеко Алексиев
Илюстрация на корицата Текла Алексиева
Художествен редактор Иван Кенаров
Технически редактор Пламен Антонов
Коректор Паунка Камбурова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10563>]